

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΙ «ΚΟΣΜΟΣ» ΓΙΟΡΤΑΖΟΥΝ 40 ΧΡΟΝΙΑ ΖΩΗΣ

Πώς το Φεστιβάλ συμφιλίωσε τον «Κόσμο» με την Κοινότητα

Τί κοινό έχουν φίλοι αναγνώστες ο «Κόσμος» και το Ελληνικό Φεστιβάλ που άρχισε φέτος τις εκδηλώσεις του; Σαράντα χρόνια ιστορίας! Γι' αυτό, σήμερα θα ρίξουμε μια ματιά στο χτες, ειδικά στη σχέση της εφημερίδας μας με την Κοινότητα που δεν ήταν πάντα αρμονικές.

Όταν άρχισα να εργάζομαι στον «Κόσμο» τον Οκτώβριο του 1989 με πρόσκληση του καλού φίλου, Γιώργου Μεσσάρη, με τον οποίο συνεργάστηκα πολλά χρόνια πριν στη «Νέα Πατρίδα» και τον «Κήρυκα», η εφημερίδα μας ήταν αφοσιωμένη στην Αρχιεπισκοπή και κάθετα ενάντια στην Κοινότητα, η οποία αντιδρούσε με την εκθρόνισή της.

Για όσους δεν γνωρίζουν την ιστορία της παροικίας μας, η Αρχιεπισκοπή τότε δεν αντιμετώπιζε μόνο τις ανεξάρτητες Κοινότητες σε ολόκληρη την Αυστραλία που είχαν αποσκιρτήσει επειδή ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Ιεζεκιήλ ήθελε να επιβάλει το Σύστημα Αμερικής. Είχε αντιμέτωπο και τον Θεόδωρο Σκάλκο που είχε αρχίσει έναν αμείλικτο προσωπικό πόλεμο εναντίον του μακαριστού Στυλιανού.

Παρεμπιπτόντως, αυτός ο πόλεμος κόστισε πολύ ακριβά στον Θεόδωρο Σκάλκο, επειδή πλήρωσε μεγάλες απόζημιώσεις για δυσφήμιση όταν οι δημοσιογράφοι του -για να κερδίσουν την εύνοιά του- έγραφαν λιβέλλους εναντίον του Στυλιανού.

Ο «Κήρυκας» τότε μονοπωλούσε την ενημέρωση της παροικίας αφού μοναδικός αντίπαλός του ήταν το άψυχο «Εθνικόν Βήμα» του Πίτερ Αρώνη, που υποστήριζε την Αρχιεπισκοπή.

Ο Τάκης Γκόγκος, ιδιοκτήτης του «Νέου Κόσμου» και ο Τάκης Καλδής, δύο φίλοι με μεγάλη πείρα στα παροικιακά έντυπα, είδαν το κενό και αποφάσισαν να «σπάσουν» το μονοπώλιο του «Κήρυκα». Το πέτυχαν με τη δημιουργία του «Κόσμου» για να δώσουν φωνή στην Αρχιεπισκοπή, που δεν μπορούσε να διαφημίσει το μεγάλο έργο της, ούτε καν να ενημερώσει τους πιστούς για τις δραστηριότητές της.

Φυσικά, ήταν η «παπαδική» εφημερίδα και οι συντάκτες της «εξαπτέρυγα» για τον «Κήρυκα» και την Κοινότητα που αντιμετώπιζε πύρινα άρθρα εναντίον της στον «Κόσμο».

Αυτή την κατάσταση βρήκα τον Οκτώβριο του 1989 και ποιος ήμουν εγώ ο νεοσύλλεκτος που θα μπορούσα να την αλλάξω; Όμως, δεν σήμαινε ότι σαν γέννημα θρέμμα της ιστορικής Ελληνικής Κοινότητας Αλεξανδρείας συμφωνούσα με τον πόλεμο εναντίον της Κοινότητας.

Όταν άρχισα να εργάζομαι στον «Κόσμο» τον Οκτώβριο του 1989 με πρόσκληση του καλού φίλου, Γιώργου Μεσσάρη, με τον οποίο συνεργάστηκα πολλά χρόνια πριν στη «Νέα Πατρίδα» και τον «Κήρυκα», η εφημερίδα μας ήταν αφοσιωμένη στην Αρχιεπισκοπή και κάθετα ενάντια στην Κοινότητα, η οποία αντιδρούσε με την εκθρόνισή της.

Η ευκαιρία να εκφράσω τις αντιρρήσεις μου στον Γιώργο Μεσσάρη παρουσιάστηκε όταν στις αρχές του 1990 διάβασα μια πρόσκληση του συμβουλίου της Κοινότητας στα παροικιακά ΜΜΕ σε συνέντευξη Τύπου για το πρόγραμμα του Φεστιβάλ εκείνης της χρονιάς.

Να σημειώσω σ' αυτό το σημείο ότι τα προηγούμενα δέκα και πλέον χρόνια ήμουν απασχολημένος με την προσπάθειά μου να... πλουτίσω και τελικά απέτυχα πανηγυρικά. Γι' αυτό δεν είχα επαφή με την οργανωμένη παροικία και δεν γνώριζα τους πρωταγωνιστές της.

Πήγα, λοιπόν, στον μέντορά μου Γιώργο Μεσσάρη και ζήτησα την αδειά του για να επισκεφθώ τα γραφεία της Κοινότητας και να συναντήσω ηγετικά στελέχη της στη συνέντευξη Τύπου.

«Γιατί να μην έχουμε φιλικές σχέσεις και με την Κοινότητα, αφού θέλουμε να σπάσουμε το μονοπώλιο;» ρώτησα τον Γιώργο και ο πανέξυπνος Κεφαλλονίτης κατάλαβε τι εννοούσα. Μού έδωσε την άδεια αν και σίγουρα αμφέβαλε αν οι Κοινοτικοί θα δέχονταν την συνεργασία μας.

Όταν μπήκα στην αίθουσα συνεδριάσεων, ήμουν άγνωστος μεταξύ αγνώστων και έκαισα σε μια γωνιά χωρίς να αυτοσυστηθώ. Παρόντες από την Κοινότητα ήταν ο πρόεδρος Χάρης Δανάλης και ο γραμματέας Νίκος Παπανικητάς, ο οποίος με ρώτησε ποιο έντυπο αντιπροσώπευα και από πού κατάγομαι. Δεν υπήρξε αντίρρηση για την παρουσία του «Κόσμου», αλλά ο Νίκος χάρηκε που είμαι Συμιακός συντοπίτης του.

Έγραψα τα ρεπορτάζ μου από τη συνέντευξη Τύπου και από εκδηλώσεις του Φεστιβάλ, αλλά επειδή θεώρησα φιλική την υποδοχή

μου από τους Κοινοτικούς ηγέτες τόλμησα να παρευρεθώ απρόσκλητος σε γενική συνέλευση της Κοινότητας. Η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν κατάμεστη από μέλη του φορέα και βλέπω κάποιον κύριο να ψιθυρίζει κάτι στον Δανάλη και τον Παπανικητά. Οπότε σκώνεται ο Χάρης και λέει πως υπάρχει ένσταση για την παρουσία μου στη συνέλευση και θα γίνει ψηφοφορία αν θα παραμείνω ή θα αποχωρήσω. Βγήκα από την αίθουσα και ύστερα από κάποιο χρονικό διάστημα ένα μέλος του συμβουλίου με ενημέρωσε πως τα μέλη ψήφισαν να αποχωρήσω επειδή δεν είμαι μέλος της Κοινότητας.

Σιγά που θα εγκατέλειπα τον στόχο μου για συμφιλίωση με την Κοινότητα και σχεδόν αμέσως υπέβαλα αίτηση να γίνω μέλος της. Όμως όταν η αίτησή μου συζητήθηκε στο διοικητικό συμβούλιο για έγκρισή της, υπήρξαν πάλι αντιδράσεις και μάλιστα κάποιος σύμβουλος με απεκάλεσε «βόθρο», αλλά τελικά εγκρίθηκε.

Από τότε και μέχρι τώρα, 32 χρόνια αργότερα, ο «Κόσμος» πάντοτε στάθηκε δίπλα στον ιστορικό φορέα στις δύσκολες στιγμές του, όπως για τη Συμφωνία της Αθήνας και πιο πρόσφατα για τη συμφιλίωση με την Αρχιεπισκοπή, ή την πώληση του «μεγάρου» στο Πάτινγκτον. Ακόμη και με τον μακαριστό Στυλιανό είχα συγκρουστεί όταν κατηγορούσε τους κοινοτικούς ηγέτες. Θα αναφέρω, σήμερα ένα από τα πολλά περιστατικά όπου με «μάλωσε» επειδή υποστήριζα την Κοινότητα «μου»:

Ήμουν στην «Βασιλειάδα» ανάμεσα στο πλήθος την ημέρα που ο τότε έλληνας πρωθυπουργός, Κώστας Καραμανλής και η Ντόρα Μπακογιάννη θα επισκέπτονταν το σπουδαίο αυτό Ίδρυμα.

Όταν έφτασαν συνοδευόμενοι από τον μακαριστό Στυλιανό δίπλα στον πρωθυπουργό, μόλις με είδε άφησε τον Καραμανλή και με πλησίασε για να με κατσαδιάσει δημοσίως επειδή έγραψα κάτι που αφορούσε την Κοινότητα... μου.

Δυστυχώς, λόγω ηλικίας και προβλήματα υγείας, κινητικότητας κλπ., έχω σταματήσει τις δημόσιες εμφανίσεις μου, όμως παρακολουθώ τις δραστηριότητες της Κοινότητας, που πρέπει να διαφυλάξουμε σαν κόρη οφθαλμού. Όπως πρέπει να υποστηρίξουμε και να βελτιώσουμε το Ελληνικό Φεστιβάλ σαν το κορυφαίο πολιτιστικό γεγονός της ομογένειας στην Αυστραλία.

Γι' αυτό θα συγχαρώ την δραστήρια πρόεδρο του Νία Καρτέρη, που το 1990 θα ήταν παιδούλα, όταν με αφορμή το Φεστιβάλ ο «Κόσμος» συμφιλιώθηκε με την Κοινότητα...